

Gerard Sonnemans

De geest van
BEAUMONT

Uitgeverij Menuet

Ontdek de geheimen van Beaumont met de QR-codes

Achter elk hoofdstuk staat een foto met daarin een QR-code. Dat zijn die vierkante blokjes met spikkeltjes.

Elke QR-code verwijst naar een verborgen pagina op het internet. Ze geven allemaal een schat aan informatie prijs: weetjes over Emma en haar familie; over hun vakantiehuis en hun burens; over de streek waar ze op vakantie gaan en wat daar allemaal te beleven is; over oude foto's en brieven die in het verhaal een rol spelen; en natuurlijk ook over de geest van Beaumont...

Je kunt de QR-codes met je tablet of smartphone scannen. Als je wilt weten hoe dat werkt, kijk dan op de website www.degeestvanbeaumont.nl

Kraak de codes en ontdek wat het boek niet vertelt!

1

‘Kijk daar!’ riep mama.

Emma schrok wakker met een kramp in haar nek.

‘Ja, ik zie ze,’ zei Steven.

‘Wat?’ vroeg Emma slaapdrunken. Het enige dat ze zag, was het bordje Beaumont waar ze langs reden.

‘Twee konijntjes.’ Steven wees door het zijraampje naar de berm, maar daar schenen de koplampen van de auto allang niet meer.

Emma had ze weer gemist! Iedereen zag altijd alles, maar zij was steeds te laat. Thomas hield haar er vaak mee voor de gek. ‘Moet je daar zien,’ riep hij dan. ‘Een overreden everzwijn!’ Of: ‘Een vos met een kip in zijn bek.’ Of: ‘Een buizerd die zich op zijn prooi stort.’ Hij beweerde de meest fantastische dingen te zien. Thomas kon haar alles wijsmaken. Behalve dat van die blauwgestreepte zebra.

‘Leuk, zo’n welkomstcomité,’ zei pap. ‘Het lijkt wel of ze hier al de hele avond op ons zitten te wachten.’ Hij minderde vaart en reed het dorpje binnen. De halfvolle maan legde een spookachtig schijnsel over het kasteel en de huizen.

Emma ging met haar neus tegen het raampje zitten om alles goed te kunnen zien. De toren die boven de kasteelmuur uitstak, de schuur met het ingestorte dak, de put midden op het dorpsplein. Alles was in diepe rust.

‘Maison De Leeuw,’ zei pap. ‘Eindstation van deze reis. U wordt vriendelijk verzocht allemaal uit te stappen. Vergeet u bij het verlaten van het rijtuig uw bagage niet.’

Gammel rolden de kinderen de auto uit.

Emma voelde botten en spieren waarvan ze niet eens wist dat ze bestonden. Niet vreemd na negen uur op de achterbank van een auto zitten. Het kon haar niets schelen. Je moest wat overhebben voor je vakantie. Met een beetje rekken en strekken haalde ze zichzelf uit de kreukels.

Terwijl ze zich uitrekte, tuurde ze omhoog naar een adembenemend schouwspel. Het was net of de hemel in Frankrijk een stuk dichterbij was dan in Nederland. De maan en sterren waren er veel helderder. Ze zag zelfs de complete Melkweg. Ze zou er uren naar kunnen kijken, dromend dat ze kon vliegen door de tijd en door de ruimte, langs de Melkweg en weer terug. Maar nu even niet.

‘Kom op, jongens,’ zei mam, terwijl ze de achterklep opende. ‘Pak eens mee aan. Het huis moet uit zijn winterslaap worden gewekt en de auto leeggeruimd.’

Emma greep haar kussen en knuffel van de achterbank. Dat vond ze voorlopig wel genoeg om te dragen. In haar buik zette opeens een grote druk op. ‘Opschieten, pap. Ik moet heel nodig plassen.’

‘Even geduld, dametje,’ bromde pap. ‘Doe de koplampen nog maar even aan. Ik zie geen steek.’

Mam opende het portier en klikte de lampen aan.

Pap stond op het stoepje met de drie treden, zoekend naar het slot in het luik van de voordeur. Dat was bedoeld om ongewenste gasten buiten te houden. Overal rond het huis zaten ijzeren luiken voor de deuren en de ramen. Die moesten aan het eind van elke vakantie allemaal op slot. En bij de

volgende reis ging de hele boel weer open. Alsof er van alles te stelen viel, terwijl binnen alleen maar oude troep stond. Tweedehands spullen, goed genoeg voor vakanties, maar verder helemaal niks waard. Emma vroeg zich af of pap en mam bang waren dat de inbrekers die doorgezakte bank in de woonkamer mee wilden nemen. Of de koelkast waarin geen ijsjes konden worden bewaard, omdat het vriesvak niet meer werkte. Thuis in Nederland hadden ze geen luiken en zaten er geen dubbele sloten op de deur. Als de inbrekers dát maar niet ontdekten! Kwam je thuis van vakantie, waren de gloednieuwe tv en de juwelen van mam verdwenen... Daar leken pap en mam zich niet druk over te maken, maar dat luik voor de Franse voordeur moest elke keer weer dubbel in het slot.

‘Ik moet dat rotting toch eens in de olie zetten,’ zei pap. ‘Het klemt steeds meer.’ Dat nam hij zich nu al vier jaar op rij voor, maar het was het eerste dat hij weer vergat als hij eenmaal binnenkwam.

Piepend openden het luik en de voordeur zich. Pap verdween in de gapende duisternis, op zoek naar de hoofdschakelaar van de elektriciteit in de keuken. Binnen klonk gestommel en een vloek.

Emma stapte alvast de donkere hal in, met moeite haar plaspier dichtknijpend.

Eindelijk vond pap de juiste knop. Overal op de benedenverdieping klikten lampen aan.

Emma vloog naar het toilet. Ze gooide haar kussen en knuffel op de trap. Op de wc wurmde ze haar broek op haar knieën en plofte neer op de wc-bril, opgelucht dat ze het gered had. Alle cola die ze onderweg gedronken had, kwam er van onderen weer uit. Het bleef maar kletteren, voor haar gevoel wel een minuut of nog langer.

Op het moment dat ze een stuk wc-papier afscheurde, kreeg ze de schrik van haar leven. De wc onder haar leek tot leven te komen, met een oorverdovend gebruis en geborrel. Sneller dan ze naar de wc gerend was, vluchtte ze er weer af. Haar broek nog maar half opgehesen. Ze was sprakeloos van angst. Wat was dat voor eng monster?

‘Zo, het water is ook weer aangesloten,’ riep pap vanuit de kelder.

Toen wist ze het weer: na elke vakantie werd de waterleiding afgesloten, zodat er geen lekkages konden optreden. Pap en mam lieten dan alle leidingen en de spoelbak van de wc leeglopen. Doordat pap zojuist de hoofdkraan weer open had gedraaid, vulden alle leidingen zich en liep de spoelbak met een hels kabaal vol; de nietsvermoedende Emma de stuipen op het lijf jagend.

Ze schaamde zich rot, maar tot haar grote opluchting zag ze dat niemand iets gemerkt had. Dat bespaarde haar de spot van Thomas.

Pap en Steven sjouwden de tassen uit de auto. De gang en de keukentafel lagen al vol. Mam deed haar best orde in die troep te scheppen.

Emma sloop als een schim achter pap langs de duisternis in. Haar hulp kon best gemist worden. Ze zou toch maar in de weg lopen.

Liever ging ze eerst even genieten van de frisse lucht, die typische geuren die je alleen ’s nachts in Beaumont kon opsnuiven. Een mengeling van pas gemaaid gras, dauw en de muffheid van een eeuwenoud dorpje.

Het hoge gras langs het huis kriebelde aan haar benen, maar het deerde haar niet. Zelfs de sliert spinnenweb onder

het afdak van het schuurtje kon haar niets schelen. Emma gloeide van opwinding. De vakantie was begonnen! De beste zomer ooit wachtte op haar. Anouk en Noortje vroegen zich wel eens af wat er zo leuk was aan een oude boerderij in een gehucht met een kasteel en twintig huizen, die niet eens allemaal bewoond waren. Wisten zij veel. Dit was de hemel op aarde! Hun eigen boerderij, een enorme lap grond eromheen, vijf grote en kleine schuren, een waterput en zelfs een bouwvallig houten wc'tje achter in de tuin. Dat was al heel lang niet meer gebruikt, behalve dan voor verstopspelletjes.

Ze miste haar vriendinnen wel een beetje, maar ook zonder hen viel hier zoveel te beleven. De hele dag spelen in de tuin en op de hooizolder. En als het 's avonds wat frisser werd, binnen een spelletje doen, lezen of gewoon lekker naar muziek luisteren. Of nog beter: naar de verhalen die pap bij het kampvuur vertelde. Emma kon zich niets geweldigers voorstellen dan vier weken leven als God in Frankrijk.

In de verte hoorde ze het ruisen van de rivier. En daaroverheen probeerden twee nachtegalen elkaar te lokken. Verder leek Beaumont uitgestorven.

Of toch niet? Wat bewoog daar bij het kasteel? Iemand probeerde zich aan het hek op te trekken. Een inbreker? Hier in Beaumont? Nog geen vijftig meter bij haar vandaan!

Daar wilde ze niets mee te maken hebben. Ze dook op haar hurken achter een dikke boom. Verroer je niet, zei ze tegen zichzelf. Wacht tot het weer veilig is.

Een zachte plof, gevolgd door snelle voetstappen. Haar kant uit. Ze graaide wat kiezels van de grond. Voor het geval de inbreker haar ontdekte. Met één oog loerde ze langs de boom. Niet uit nieuwsgierigheid, maar om de situatie beter in te kunnen schatten.

‘Hé zusje,’ zei Thomas, ‘ben je me aan het bespioneren?’

‘Iemand moet jou in de gaten houden,’ antwoordde Emma opgelucht. Ze probeerde het zo opgewekt mogelijk te zeggen. Als Thomas in de gaten kreeg dat haar benen nog natrilden van de schrik, zou hij haar daar nog lang aan herinneren.

Maar het leek Thomas wel die schrok. ‘Hebben ze je achter me aan gestuurd?’ Hij tuurde de straat af. ‘Ze moeten me met rust laten,’ foeterde hij. ‘Ik ben geen klein kind meer.’

‘Rustig nou maar,’ suste Emma. ‘Ik maakte een grapje.’

‘Haha.’ Thomas vond het duidelijk niet leuk. ‘En toch moeten ze oppassen!’

Emma haalde haar schouders op. Ze begreep niet waar hij zich druk om maakte. ‘Relax een beetje, joh! We hebben vakantie.’

‘Ha, vakantie,’ schamperde Thomas. ‘Ik heb het hier wel gezien. Weet je wel dat ik morgen met Goof in de zee had kunnen liggen? En nou zitten we hier in dit...’ Hij kon de juiste woorden niet vinden.

Emma geloofde haar oren niet. Meende haar broer nou werkelijk dat een weekje camping in Zeeland met Goof en zijn ouders leuker was dan vier weken spelen, zwemmen en struinen in de Limousin? Uitgerekend Thomas, die altijd het hardste riep dat hij alleen maar in Frankrijk zichzelf kon zijn! Thuis voelde hij zich ingeblikt in hun rijtjeshuis, maar hier hoefde hij nergens rekening mee te houden. Hier kon hij in bomen klimmen, hutten bouwen en eindeloos achter een bal aan rennen.

Maar de laatste tijd deed hij steeds vreemder. Alles vond hij stom en als je hem iets vroeg, was het altijd ‘nee’. Ze kende haar eigen broer niet meer. Noortje vertelde dat haar broer Bob ook de weg kwijtraakte toen hij naar de middelbare

school ging. ‘Dan lijkt het niet meer stoer om leuke dingen leuk te vinden,’ zei ze. ‘Ik denk dat ik de puberteit oversla. Laat die jongens maar klef doen met andere meiden.’

Zo dacht Emma er ook over. ‘Doe eens normaal,’ zei ze. ‘Je hebt je hier nog nooit verveeld.’

‘Jij lijkt pap wel,’ viel Thomas uit. ‘Die zegt ook van die domme dingen. “Voorlopig ga je gewoon met ons mee naar Frankrijk. Je bent nog veel te jong om zelf te bepalen wat je doet.” En dus moet ik zijn zin maar doen? Dit lijkt wel kindermishandeling, een ontvoering!’ Thomas spooog vuur, zo boos was hij nog steeds op zijn ouders.

Emma haatte ruzie. ‘Als je maar niet denkt dat ik mijn vakantie door jouw kinderachtige gedoe laat verpesten,’ zei ze.

Om haar woorden kracht bij te zetten, vervolgde ze haar ontdekkingsstocht door Beaumont. Niet dat er veel nieuws te ontdekken viel. Behalve die ene schuur die steeds verder aftakelde, veranderde er al jarenlang helemaal niets. Het was een klein gehucht op het platteland van Frankrijk. Een kasteeltje, wat boerderijen, huizen en schuren. Je was er zo doorheen. En dan keek je uit over de velden en bossen in een glooiend landschap. De tijd verstreek er langzamer dan thuis. Als niet hier en daar een auto of tractor geparkeerd stond, en aan de hoogste toren van het kasteel geen satellietshotel hing, zou je denken dat je in de middeleeuwen terechtgekomen was.

Op het dak van het kasteel kraste een uil. Verder was het stil. Doodstil. Of toch niet? Het leek wel of ze ergens aan het schieten waren.

‘Hoor je dat?’ vroeg Thomas.

Ze knikte.

‘Kom,’ zei Thomas, ‘we gaan kijken wat het is.’

Emma aarzelde, maar volgde haar broer toch. Voorzichtig

slopen ze het weggetje naar hun huis in. Er brandde licht achter het raam van de burens. Stond de tv nog aan? Verwilderde rozenstruiken voor het raam belemmerden het zicht. Emma en Thomas moesten bukken om naar binnen te kunnen gluren. Daar zat de buurjongen achter zijn pc. Het knallen van een mitrailleur ratelde uit de boxen.

Veel wisten ze niet van hun buurjongen af, ook al was hij ongeveer net zo oud als Thomas. Ze hadden nauwelijks contact met deze burens. Af en toe zagen ze de jongen op straat, met zijn supersonische fiets zwabberend over het asfalt. Of met een kat op zijn arm, schichtig door de struiken loerend. Elke vakantie hooguit een of twee keer. Zou hij mensenschuw zijn? Of niet tegen de buitenlucht kunnen?

Misschien verklaarde deze ontdekking wel alles. Het moest minstens drie uur in de ochtend zijn. Als dat joch de hele nacht achter zijn computer zat, lag hij overdag natuurlijk in zijn bed.

Toch kon Emma zich er niets bij voorstellen. Als je in zo'n prachtige omgeving woonde, met al die spannende bossen, weilanden, meertjes en riviertjes om je heen, dan was je toch het liefst de hele dag buiten?

De jongen draaide zich met een ruk om. Alsof hij voelde dat hij bekeken werd.

Thomas en Emma doken weg. Bang om betrappt te worden.

'Dat moest ik eens proberen,' zei Thomas grinnikend. 'Midden in de nacht Call of Duty spelen. Mark zou helemaal gek worden!'

Emma kon er maar niet aan wennen dat haar broer pap en mam sinds kort bij hun voornaam noemde. 'Kom,' fluisterde ze, 'ik denk dat de auto nu wel uitgeladen is. Als we te lang wegblijven, krijgen we op onze kop.'

Binnen was de rust weergekeerd. Mam hield niet van troep, dus stonden de tassen al op de slaapkamers en de pindakaas en hagelslag in de voorraadkast.

In de kamer was het lekker knus met brandende kaarsjes en muziek uit de radio. Een onverstaanbaar Frans liedje. Verse thee geurde boven het theelichtje.

‘Ha, daar zijn de deserteurs,’ zei pap. ‘Uitgewandeld? Je bent mooi op tijd, want de vakantie begint...’ hij keek op zijn horloge, ‘... nu!’

‘Haha, ik moet bijna lachen,’ zei Thomas nukkig. ‘Is er nog cola?’

‘Je weet waar hij staat,’ antwoordde pap. ‘Doe maar net of je thuis bent.’

Hun bitse woordenwisseling zoog de gezelligheid weg.

Emma hoopte dat ze snel die stomme onenigheid lieten varen, maar ze wist dat dat nog wel even kon duren met die twee stijfkoppen. Ze probeerde het van zich af te schudden. Ze ging voor de grote spiegel in de kamer staan om te zien hoe ze de reis overleefd had. Haar vorige week kortgeknipte haren piekten alle kanten op. Het leek wel of ze Thomas’ weerborstels had overgenomen. ‘Mam,’ vroeg ze, ‘waar heb je mijn borstel gelaten?’

‘In je tas. Die staat al boven. Haal je hem zelf?’

Ze wilde niets liever dan even uit de vuurlinie ontsnappen. Dus vloog ze de trap op, met twee treden tegelijk. De duisternis van de bovenverdieping tegemoet. De schakelaar zat helemaal achteraan in de gang. Maar ze kende het huis inmiddels op haar duimpje. Bovendien viel het best mee met de duisternis, want vanuit haar slaapkamer scheen een zacht blauw schijnsel op de overloop. Het kon niet van buiten komen, want de raamluiken zaten nog dicht.

Zou mam een of ander apparaat aangezet hebben? Wel han-

dig, dat licht. Ze liep nu recht op de schakelaar af, een ouderwets ijzeren pinnetje op een ronde schakeldoos. Toen ze hem om klikte, verdreef het felle licht van de ganglamp de blauwe gloed. Maar in haar kamer was alles donker. Ze snapte er niks van. Waar kwam dat blauwe licht vandaan? Ze deed de ganglamp weer uit om het beter te kunnen zien.

Het werd nu pikdonker. Zo donker als het alleen daar in huis kon zijn. In Nederland scheen altijd licht in haar kamer; de tuinverlichting van de burens, de straatlantaarns en de rode cijfers op haar wekkerradio. Maar in het Franse huis zag je normaal geen hand voor ogen als de lampen uitgingen. Ook geen blauw licht dus.

Ze kreeg er kippenvel van. Vlug knipte ze de lamp weer aan. En daarna het licht op haar slaapkamer. Er was niets wat die blauwe gloed kon verklaren. De kamer lag erbij zoals ze hem twee maanden eerder had achtergelaten. Het bed, de stoelen, de kast met het speelgoed, de spelletjes en boeken, de posters aan de muur. Alleen haar tas op het bed was er net neergezet.

Haar hart klopte in haar keel. Waar kwam dat schijnsel vandaan? Ze boog voorover om te kijken of er iets onder het bed lag. Het enige wat ze vond, was de blauwe sok die ze al een hele tijd kwijt was. Maar een sok gaf geen licht.

Het was een raadsel, maar eentje waar ze niet te lang bij stil wilde staan. Ze liet de vakantie waar ze zich al zo lang op verheugd had toch niet door zoiets vaags verpesten?

Vlug ritste ze de tas open. Ze graaide er net zolang kleren uit totdat de borstel tevoorschijn kwam. Met het ding stevig in haar hand geklemd haastte ze zich naar beneden. Voor de zekerheid liet ze de lampen aan. Het kon haar niets schelen als pap erover zou mopperen. Ze wilde bij het naar bed gaan niet voor enge verrassingen komen te staan.

Terwijl Emma haar haren in orde bracht, kwam mam over-
eind uit haar luie stoel.

‘Ik haal boven even mijn boek,’ zei ze.

Ademloos volgde Emma het geklak van haar moeders half-
hoge hakken op de houten trap en de bovenverdieping. Een
vertrouwd geluid. Niets wees op iets verdachts.

‘Gaan we morgen iets leuks doen?’ vroeg Steven.

‘Uitslapen,’ antwoordde pap. ‘En daarna naar de winkel om
de voorraden aan te vullen.’

‘Niet zwemmen?’

‘Dat zien we nog wel.’

‘Ik stem voor zwemmen,’ zei Emma enthousiast. Bij dat
vooruitzicht verdween het blauwe schijnsel compleet uit beeld.

Ze dacht er zelfs niet meer aan toen pap hen even later naar
bed joeg en het licht op de slaapkamer uit bleek te zijn. Ze
veegde haar kleren van het bed, plofte neer en viel als een blok
in slaap.

